

EDITORIAL

Eutanasia per a la llengua valenciana

El passat 17 de desembre el ple del **Ajuntament d'Alacant** rebujà una proposta de **VOX** de deixar a la ciutat fora de la zona de **predomini llingüístic valencià**, tal i com està considerada en l'actualitat. Aço haguera implicat que en els centres educatius ya no se fomentaria el valencià, es dir, ya no se treballaria activament per a la seua recuperació.

Sorpren la contradicció dels arguments puix, mentres que per a demanar esta relegació del valencià recorren a afirmar que l'immensa majoria dels alacantins parlen castellà, en acabant, el portaveu de **VOX** afirmava que "existe una persecución al español". U se pregunta, ¿quín perill corre l'espanyol en Alacant si es tan majoritari? ¿No es natural preocupar-se mes per la llengua que està en pijor situació? ¿Acas el valencià no patix una persecució per part de tants que encara diuen (o pensen): "a mi hábleme en cristiano"?

El **PP** recolzà l'iniciativa de **VOX**, i es curios que els dos partits que mes s'han opost a l'eutanasia, siguen els que mes rapidament vullguen aplicar-la a la llengua valenciana. "Com ya no nos resulta util, anem a acabar definitivament en ella; ¿per a qué prolongar lo inevitable?", pareixen pensar.

Est assumt ya es debati el passat giner i tambe fon rebujada la proposta. En aquella ocasió **Ciudadans** votà en contra (es dir, a favor del valencià), pero ara s'ha abstingut.

Este partit deriva entre l'espanyolisme mes centraliste i el catalanisme mes obtus. En **Oriola** el 26 de novembre tambe se debate una proposta de **VOX** per a canviar el nom de l'avinguda del **País Valencià**. Fon rebujada en el vot dels demes partits, pero lo rellevant del cas es l'intervenció del representant de **Ciudadans**, en la que afirmava que no pot molestar a ningu en Oriola que una avinguda se diga del País Valencià, utilisant per ad això els arguments mentirosos del catalanisme, netejant el nom, otorgant-li el simbolisme reivindicatiu de l'autonomia durant la transició i considerant que no te "cap connotació de caracter nacionalista" (catalanista, aclarim nosatres); i posant-lo al mateix nivell que la denominació **Regne de Valencia**.

¡Cóm se necessiten uns als atres! ¡l cómo li prenen el pel a la ciutadania!

Aprofitant l'evident sectarisme del catalanisme i que lo que estan imponent baix el nom de valencià es eixeseudodialecte del catala fabricat en els despachos, els castellanissims **PP**, **Ciudadans** i **VOX** arremeten contra eixa imposició, pero no per a favorir l'autentica llengua valenciana sino per a substituir-la pel castella. No per a revalencianisar un poble ya massa despersonalisat, sino per a desvalencianisar-lo en-

cara mes. Nomes hem de vore quín nom proponia **VOX** per a l'avinguda: **Bias de Lezo**, guipuzcoa, almirant de l'Armada Espanyola, gran estratega i patriota, pero que no te res que vore ni en Oriola ni en el Regne de Valencia; regne (no país) del qual un dia Oriola fon orgullosa **Vila Real**, una de les que acodi al **Cap i Casal** en 1333 a demanar als jurats que evitaren que **Alfons el Benigne** els segregara del regne; contrafur que se resolgue en l'intervenció de **Francesc de Vinatea**, el qual, curiosament, no te cap carrer ad ell dedicat en Oriola sense que a cap partit, en casi quaranta anys d'autonomia, se li haja ocorregut dedicar-li'l.

Mentrimtrentes, el catalanisme aprofita molt be este discurs 'panespanyoliste' per a condegar-lo al temps que atrauen als incauts fent-los creure que, si tot el mal ve de **Almansa**, de **Barcelona** ve tot el be, i que si **Catalunya** du invertits milions d'euros en Valencia es pel nostre propi be, que nosatres no sabem lo que nos conve i que ells nos ho van a dir perque nos volen molt.

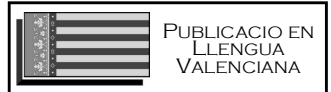
I per a mostra, el mapa dels 'països catalans' que va exhibint l'expresident de la **Generalitat catalana**, **Quim Torra**; mapa que, segons ell, representa la "**Nacio Catalana**".

Però com els valencians, a pesar dels constants esforços de **Madrid** i **Barcelona** per a destruir la nostra autoestima, encara nos sentim majoritariament valencians i el message a les braves no cola, **Ximo Puig** nos ix ara en lo de la '**Commonwealth**' mediterranea. Ultima parida d'estos mestres de la manipulació i la desvergonya per a evitar que aparega per algun lloc lo de "catalans", que es a lo que aspiran de totes totes.

Ademes dels cacaus que plouen de Catalunya, tota associació, grup o moguda panca es regada a mans plenes en diners valencians per les distintes administracions. L'ultima, les '**magues republicanes**', que van a rebre enguany, com en eixerçis anteriors, 25.000 euros del **Ajuntament de Valencia** per organisar la seua pantomima, a pesar de fer-la esta volta *online*.

¿I quín es el resultat de tan enorme inversió i esforç? Segons la **Plataforma per la Llengua** (catalana) el valencià ha perdut mig millo de parlants en quinze anys. Entre les causes, apunten "la pèrdua de consciència lingüística dels parlants". ¿Ad algu pot sorprendre que els valencians perguen la consciència de parlar una llengua quan se passen la vida sentint cómo es denigrada i son obligats a dependre'n una aliena?

¡Cóm li prenen el pel a la ciutadania uns i atres!

LA CITA

Un politic dividix a les persones en dos grups: en primer lloc, instruments; en segon, enemics.

Friedrich Nietzsche

SUMARI

- 1
▪ EDITORIAL: **EUTANASIA PER A LA LLENGUA VALENCIANA**
- 2
▪ FENT MEMORIA: **MARIÀ BENLLIURE I EL MONUMENT AL REI EN JAUME I**
- 3
▪ RESENYA BIBLIOGRAFICA: **EL GENUÏNISME I L'AUTOODI**
- LLISTAT: **ACTIVITATS CULTURALS**
- JOCS TRADICIONALS (LXV): **A L'ENGANCHADETA**
- FENT MEMORIA: **MARIÀ BENLLIURE I (Continuació)**
- 4
▪ PASSATEMPS
- FAULA: **L'HOME QUE CONTAVA HISTORIES**

ACLARIMENT

Esta publicació està redactada en les Normes d'El Puig. Encara que es una obra colectiva, l'encarregat de la redacció final de cada articul te llibertat per a fer-ho en la normativa d'accentuació de la seua preferencia. Este tema es motiu de debat, pero no de divisio, entre nosatres.

AVIS

Comença l'esperat 2021 en la campanya de vacunació per al virus. Una vacuna que desperta certs temors pels possibles efectes secundaris.

Nosatres, en canvi, tenim depositades grans esperances en que la vacuna tinga com a efecte secundari l'impuls de fer fotocopies del *Rogle* per a repartir entre amics i coneguts. Somiar no costa res, ¿veritat?

Marià Benlliure i el monument al rei Jaume I

Quan u pensa en l'història del Regne de València u dels primers personages històrics que li venen al cap és el del rei **En Jaume I**, idealisant-lo tal i com està esculpit en l'estàtua eqüestre que es troba en el Parterre del Cap i Casal.

Erigir esta estàtua al Conquistador fon idea d'un grup d'amics i redactors de **Las Provincias** quan corria l'any 1875 i se celebrava el sext aniversari de la mort del monarca, encara que uns anys abans, concretament en l'any 1861, l'Ajuntament de València ya contemplà l'idea de dedicar un monument al rei Conquistador.

El projecte ideat pel consistori valencià consistia en una figura eqüestre del rei Jaume I, adornada en quatre figures que representaven als principals rius del Regne de València, en cavalls marins, i en el baixrelleu diversos escuts heràldics valencians. Este projecte finalment no es culminà, a pesar de que contara ya en la designació de l'escultor, el valencià **Josep Piquer i Duart**.

És el 5 de novembre de 1875 quan eixa idea de varis prohoms valencians comença a prendre força i l'Ajuntament de València crea una subcomissió per a estudiar la proposta; esta estava composta per Josep Maria Ruiz de Lihory (Baró d'Alcahalí), Enrique Aguilar, Francisco Javier Linares, Emilio (?) Borso, Josep Martínez Aloy i Pedro Sánchez de León.

Per l'elevat import del projecte, la comissió decidí obrir una subscripció popular en la finalitat de recaptar gran part de la despesa, método per cert molt habitual en aquella época i en este tipo d'empreses, ya que aixina el poble se sentia partícip d'alguna manera de l'iniciativa.

També es realisaren diverses rifes en la **Fira de Juliol** en el mateix propòsit: recaptar més fondos per a la causa; pero la cosa no funcionà tan be com es pensava i tres anys més tart, el 5 de juliol de 1878, l'Ajuntament de València prengué la decisió de construir el pedestal en la finalitat de que l'obra, que s'estava demorant massa anys ya per la falta de diners, no caiguera definitivament en l'oblit.

A l'any següent, en el Bolletí Oficial, en data de 8 de setembre de 1879, s'anunciava per fi el concurs de presentació d'esbossos, sent les obres presentades exposades en la Llonja de la Seda.

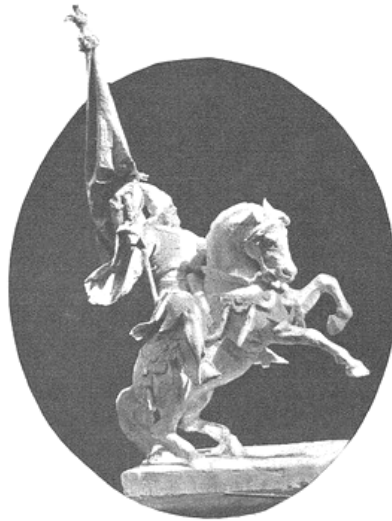
Entre els esbossos figuraven els realitzats per **Felipe Farinós**, **Luis Gilabert**, **José Aixa**, **Francisco Santigosa** i el del joveníssim **Marià Benlliure** (havia complit només els 17 anys).

Segons comenten **Rafael Gil Salinas** i **Carmen Palacios Albando** en el seu estudi '*El ornato urbano. La escultura pública en Valencia*', davant el dubte de si els candidats estaven a l'altura de tan magna obra, la Comissió artística de la Junta del Monument sollicità la presentació de treballs de detalls, com, per eixemple, el cap del rei o una pata de cavall, per a poder apreciar millor les facultats artístiques dels candidats.

En 1880 la Junta es va reunir i acordà no encarregar l'elaboració del monument a cap dels artistes que havien participat en la convocatòria i en l'exposició de la Llonja, decisió que creà un gran malestar entre els artistes locals i que omplí pàgines saneres de periòdics sobre esta polèmica, aplegant inclús a presentar un comunicat en el que es qüestionava la solvència i competència de la Junta artística del Monument. Este comunicat va ser firmat per artistes tan importants com: Germán Gómez Niederleytner, Joaquín Agramó, José María Cortés, Francisco Pérez Olmos, Julio Cebrián Mezquita, Juan Peiró i Urrea, Antonio Cortina Farinós i Vicente Borrás.

En dit comunicat, además de la seua indignació, mostraven el

seu temor a que l'obra es realisara fóra de València i per un artista no valencià, temor que finalment es convertí en realitat, ya que la Junta del Monument en 1882 encarregà l'obra als germans catalans **Agapito** i **Venancio Vallmitjana**, artífexs finals de l'estàtua eqüestre que hui podem contemplar en el Parterre.

En la revista madrilenya **Mundo Gráfico** del 8 d'octubre de 1930 **Teodor Llorente Falcó** publicava un interessantíssim article titulat '**El Rey Don Jaime I, Conquistador de Valencia, modelado por Mariano Benlliure**'. Llorente despuix d'una breu descripció de cóm va sorgir l'idea i tots els acatements, reunions i dificultats que es varen tindre que sortejar per a l'eixecució del monument, nos diu:

"No sabemos si al final hubo ó no concurso; lo único que podemos decir es que la estatua la modeló el escultor catalán Agapito Vallmitjana, y que ello motivó á algún revuelto entre los admiradores de un novel escultor, que no había aún cumplido los veinte años, ni había hecho aún ninguna obra de empeño, y que era generalmente conocido por Marianet, discípulo de nuestra Academia, y que desde muy niño se había distinguido por su gran precocidad en el arte de modelar, hasta el punto de que á los

ocho años hacía ya en barro figuritas que se disputaba la gente pescadora del pueblo marítimo, en que nació y vivía, hoy una de las barriadas de la capital.

En efecto, para aquel concurso —si lo hubo—, ó con idea de presentarlo, Mariano Benlliure, con los arrestos propios de la juventud, hizo un boceto, en el que aparece el guerrero y victorioso Monarca sobre encabritado corcel, y llevando enhiesta en la mano derecha la bandera de la ciudad, la gloriosa señera. No eran aquellos tiempos de gran publicidad gráfica, ni hasta ella llegaban los noveles artistas; el boceto de Benlliure fué sólo conocido de algunos de sus íntimos, y de no haberse hecho por él interesado fotografías para alguno de sus amigos, ningún recuerdo quedaría de esta obra de arte, que ni siquiera creemos que conserve su autor. De aquellas fotografías que entonces se hicieran, en el año 1882, dos copias, en distintas posiciones, dedicadas al eminente poeta Vicente W. Querol, han llegado á nuestras manos, y una de ellas es la que ofrecemos á nuestros lectores.

La obra del joven escultor, hecha todavía en una edad imprecisa, bien revelaba lo que andando el tiempo había de dar de sí su autor; es una figura bien concebida, valiente, con toda pujanza que debió caracterizar á aquel Monarca, uno de los más grandes que tuvo la corona de Aragón".

És molt probable que **Benlliure** presentara el seu esbós al concurs que organisà la Junta Artística

del Monument, tal i com expon **Elena de las Heras Esteban** en el seu treball '*El Monumento al Rey Jaime I en la Ciudad de Valencia*', pero que este no fora pres en conte, com be indica Llorente Falcó, per la joventut del seu autor.

Además, sorprén la persistència de Llorente sobre la creència de que no hi hagué un concurs públic o que la decisió de la Junta no fon del tot transparent, i més sabent que son pare, **Llorente Olivares**, director del periòdic *Las Provincias*, havia segut un dels grans impulsors del monument, lo que fa possible que disponguera d'informació privilegiada sobre les tórboles decisions que se prengueren i que tants rius de tinta feren derramar en la premsa valenciana de l'epoca.

AUTORRETRAT.
DE MARIÀ BENLLIURE

Continúa en la pagina 3

RESENYA BIBLIOGRAFICA

Fontelles Fontestad, Antoni

El genuïnisme i l'autoodi. Ideologia en el conflicte idiomàtic valencià

Mosseguello. Castello, 2020. (523 pàgines)

Es tracta d'un treball imprescindible per als que des de fa anys seguim de prop l'actual conflicte idiomàtic valencià, des dels seus inicis, a començament del s. XX, fins a l'actualitat.

La militància valencianista de l'autor no lleva per a que realitze un anàlisi crític dels tres bandos en conflicte (valencianisme-catalanisme-occitanisme) tant de les produccions com dels autors, dels que conceben al valencià com un dialecte del català, com d'aquells que el reivindiquen com a propi i documenten la seua independència i singularitat. Demuestra dispondre d'una vasta informació documental de molts anys, a més d'un gran domini de les eines propies del mètode científic, els quals aplica de manera rigorosa. Identifica tant els acerts com els errors, les contradiccions, els absurds, les mentides i les manipulacions. El lector comprovarà que cap afirmació es gratuïta, totes les explica convenientment, les argumenta i aporta multitud d'exemples.

El paradigma catalanista ha passat per diferents etapes evolutives des dels seus inicis fins els nostres dies, però en totes elles manté un denominador comú: tots els catalanistes tenen una percepció de la realitat derivada d'un estat d'enamorament i admiració quasi absoluts cap a lo català. Simultàniament, desenrollen un desafecte, una infravaloració i rebuig de lo propi, lo valencià: "els valencians parlem malament". El patró de l'autoodi és el mateix a lo llarg dels últims cent anys des del començament del s. XX, com exemplifica l'autor: **¿cóm es possible que per al catalanisme un natiu valencià parlant siga incompetent en la seua pròpia llengua materna?** L'autor mostra la realitat del conflicte idiomàtic valencià des d'un marc de referència diferent als habituals i "oficials". Fa ús de diverses disciplines acadèmiques (psicologia, sociolingüística, sicollingüística del discurs, etc.) per a analitzar el comportament dels principals pancatalanistes en València.

A pesar de que la comunitat de pensament "catalanista" permaneceix tancada en el seu estil dirigit que coercix als seus individus i determina lo que no poden pensar d'una altra forma, l'autor reflexiona sobre dos moviments: un primer en els anys 80 del passat segle de cert revisionisme de les tesis catalanistes més radicals, i un segon que es fa patent a partir dels anys 90 fins els nostres dies, moviment este de recuperació de les peculiaritats idiomàtiques valencianes, fonamentalment en el camp lèxic, que l'autor enllaça filosòficament i epistèmicament en els models del Pare Cremades i Miquel Adlert. Ad esta corrent es a la que l'autor denomina **genuïnisme** i l'analisa a través de diversos autors i les seues produccions.

Es, puix, des del mateix paradigma catalanista d'a on ha sorgit —i inclús son les mateixes persones que es dedicaren a implantar-lo i consolidar-lo les que l'han posat en circulació— este discurs "genuïnista" com una ideologia redentora de si mateix i del poble valencià, com apunta l'autor.

El lector trobarà en est extens i minucios treball un capítol dedicat a la valoració de les propostes gramaticals i les conductes idiomàtiques seguides fins a l'actual AVL des de les principals institucions i centres de poder valencians. Nos il·lustra en lo que hi ha darrere de la normalització llingüística, de les finalitats extralingüístiques carregades d'ideologia.

La lectura d'est extens i profund ensaig no va a resultar fàcil per a les persones que previament no disponguen d'uns mínims coneiximents i estiguen "iniciats" en el conflicte idiomàtic valencià.

Un servidor es rendix, una volta més, a la clarividència i a la capacitat d'anàlisi d'Antoni Fontelles, un dels més grans referents contemporanis per les seues aportacions al paradigma valencianista dels últims temps.

Joan Batiste Sancho Gea

ACTIVITATS CULTURALS GINER DE 2021

Este mes, com en uns altres anteriors, la disminució general de l'activitat cultural deguda a la crisi sanitària fa que no tingam cap activitat que anunciar.

Animem als lectors a entrar en les pàgines web de les associacions valencianistes, les quals contenen abundant informació de tota classe.

JOCS TRADICIONALS (LXV) M^oD.G.B.

A l'enganchadeta

Els jugadors s'agarren de les mans formant una fila: cap i coa.

Despuix se van liant començant per la coa que passa, sense soltar-se, entre el jugador primer i el segon per baix de les mans que estos mantenen agarrades; de seguit passen de la mateixa manera entre el segon i el tercer fins a arribar a l'últim. Si algu se solta queda fora.

I aixina fins a que tots estiguen embolicats en els braços per davant del pit.

El que fa de cap pregunta, i el de la coa respon:

Cap: "¿Ya està l'enganchadeta?"

Coa: "Feta"

Cap: "¿A com val?"

Coa: "A pesseta"

Cap: "Puix qui puga que la trenque", i escomencen a tirar cada u en direcció contrària.

Qui se solte se'n va fora i guanya qui queda.

RETRAT DE CHIQUETA,
D'IGNACI PINAZO, 1890

FENT MEMORIA

Marià Benlliure i...

Ve de la pàgina 2

És una verdadera pena que hui en dia, a pesar de la magnífica obra dels germans Vallmitjana, no presidisca en el centre del Parterre l'estàtua equestre que Marià Benlliure projectà per a erigir un monument al rei Jaume I.

L'obra de **Marianet** transmet la força i el valor que el poble valencià té des dels seus orígens, a més d'una gran càrrega de valencianisme per l'arboració de l'ensenya nacional valenciana, la gloriosa Real Senyera, per part del monarca, anacronisme molt comú fins a principi dels anys 70 del segle passat.

És cert que en la societat valenciana, per a be o per a mal, canvien moltes coses, però lo que per desgràcia no canvia en ella és que es valore més lo de fóra de la Pàtria Valenciana, que lo propi. Passava en el segle XIX, com hem pogut comprovar, i seguix passant hui en dia en ple segle XXI.

¡¡Desperteu Valencians!!

Javier Navarro Andreu

Rogle en Internet | Facebook: **Rogle Constanti Llombart** // Twitter: **@rgleconstanti**
Tots els exemplars editats fins ara estan, en pdf, en:
www.rgleconstantillombart.com / www.pjvalencianista.org

Resol l'acrostic del costat a partir de les definicions.

1. Lloc o recipient a on se guarda o permaneceix alguna cosa durant un temps o de manera permanent.
2. En el feudalisme, persona somesa a un senyor feudal i obligada a treballar per ad ell, encara que conservava certes llibertats. Esclau d'un senyor.
3. Persona que governa i vigila una colla de treballadors.
4. Drap o tros de tela basta. Paper bast i aspre que s'utilisa per a embolicar.
5. Carrer molt estret.
6. Rebombori que causen moltes persones quan parlen o criden al mateix temps.
7. Bolet comestible i molt apreciat, en el capell roig vinos o roig ataronjat, segons l'especie.
8. Corfa de la fava, la bajoqueta i uns altres llegums pareguts. Funda per a la fulla de qualsevol arma blanca o instrument tallant. S'aplica a la persona bova, simple o fava.
9. Punt de l'horiso intermig entre el sur i l'est.
10. Llinea a trams alternatius en forma de zeta.
11. Part d'una substancia que es coagula, com la sanc o la llet.

La solucio a peu de pagina.

PARAULES VERTICALS

1. Fer que una cosa parega lo que en realitat no es. Fer el primer envit en el joc del truc.
2. Reduir el cos a dimensions menudes com a conseqüencia d'una malaltia. Deixar de creixer una persona, animal o planta per malaltia o un atre motiu.

		1.		2.					
1.								P	
2.									E
3.									P
4.									
5.									
6.									
7.									I
8.									
9.									
10.									Z
11.									U

RONDALLA

J.P.B.

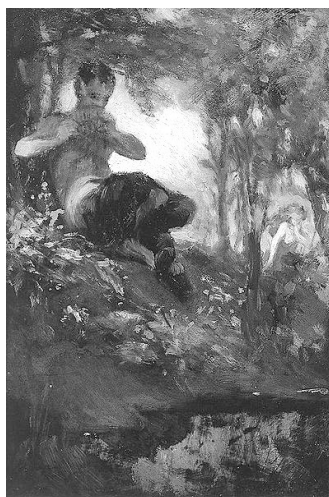
L'home que contava histories

Aço diuen que era un home molt volgut en el seu poble perque contava histories. Tots els matins eixia del poble i, quan tornava per les nits, tots els treballadors del poble, en acabant d'haver bregat tot el dia, se reunien al **rededor** d'ell i li dien:

–i**Tira**, conta!, ¿qué has vist hui?

Ell explicava:

–He vist en el bosc a un **faune** que tenia una flauta i que obligava a dansar a una **roglada**

FAUNE I NIMFA. DE PÁL SZINYI MERSE, 1867. GALERIA NACIONAL D'HONGRIA

de **silvans**.

–Seguix contant, ¿qué mes has vist? –dien els homens.

–A l'aplegar a la vora de la mar he vist, a on trenquen les ones, a tres sirenes que pentinaven els seus verts cabells en una pinta d'or.

I els homens l'apreaven perque els contava histories.

Un mati deixà el seu poble, com tots els matins... Mes, a l'aplegar a la vora de

la mar, mira per a on que va vore a tres sirenes, tres sirenes que, a on trenquen les ones, pentinaven els seus cabells verts en una pinta d'or. I, continuant el seu passeig, a l'aplegar prop del bosc va vore a un **faune** que tocava la seua flauta i a una **roglada de silvans**... Aquella nit, quan tornà al seu poble i, com els atres dies, li preguntaren:

–i**Tira**, conta!,¿qué has vist?

Ell respongué:

–No he vist res.

Traduccio i adaptacio a la llengua valenciana d'un conte de **Oscar Wilde**

GLOSSARI (paraula/ sinonims: definicio) per a expressar molts atres sentiments. un lloc proxim, en la redolada, entorn a

Roglada/ rogle/ roglet/ colla : Grup **Faune**: Ser fantastic i mitologic que vivia una cosa o punt.

de persones o coses dispostes fent rogle. en els boscs i que tenia figura humana, **Silvà**: Divinitat mitologica dels boscs o

Tira/ au/ toca/ vinga: Interjeccio. Se pates de cabra i banyes, en les mateixes les selves.

diu per a animar a moure's ad algu, a inclinacions que els satirs.

prendre una solucio, a deixar-ho estar i **Rededor (al/ pel/ en el)**: Locucio. En

Solucio:

1. DEPOSIT 2. SERF 3. CAPTAÇ 4. ESTRASSA 5. CARRERO 6. GUIRIGALL 7. ESCLATANSAC Verticals: 1. TRUCAR 2. ESCARRANSIR

I RECORDA...La nostra primera paraula es **trucar**. Un **truc** es allo que se fa per a conseguir un efecte que parega real, encara que no ho es; tambe es el nom que rep un joc de cartes en el qual participen normalment quatre jugadors, dos contra dos, cada u dels quals rep tres cartes per a jugar-les una a una. Una **trucada** es una partida de truc i una jugada d'este. Un **trucador** es un aficionat a jugar al truc. Està **trucat** allo que ha sigut modificat o manipulat per a pareixer lo que no es. Un **trucage** es l'accio i efecte de trucar o modificar enganyosament. Eix. *El mac finalisà la funcio en un truc de magia espectacular. / Guanyaren la partida al truc i convidaren a tots els espectadors.* La nostra segona paraula es **escarransir**. Un **escarransiment** es l'accio i efecte d'escarransir o escarransir-se; tambe, la condicio d'escarransit. Està **escarransit** aquell o allo que es excessivament menut o prim, que no arriba al grossor o tamany normal. Eix. *Es un adolescent escarransit, sempre malaltuç de chiquet. / Estes plantes estan escarransides perque no els arriba el sol necessari.*